

TROBAR DÉU AL COR DE LA VIDA

per JOSEP M. RAMBLA, jesuïta

Sempre cercant Déu, pelegrí de Déu. Així apareix Ignasi en acabar el relat de l'auto-biografia. Ben cert que el nucli del seu testimoniatge rau aquí: Déu és el centre absolut i el sentit ple dels homes. Un missatge clar i impressionant de fe. Amb tot, aquest ensenyament sol no té res d'específic respecte del missatge que ens han comunicat tots els sants. Què és allò que destaca en el testimoniatge de fe d'Ignasi de Loiola?

Primer de tot, que podem trobar Déu enmig de les nostres vides i no pas al marge. El pelegrí experimentà Déu en la gran diversitat de situacions que va viure: en la quietud i en el moviment, en el silenci i en la conversa, en la pregària i en l'estudi, en la soledat i enmig de les persones, en la pau i en la torbació, en l'èxit i en la persecució. No cal crear un espai propi per a Déu. Ens surt a l'encontre i el podem trobar i experimentar al bell mig de la nostra vida en les més diverses circumstàncies. Déu-enmig-de-la-vida és una bona nova per als qui vivim atrapats en l'espessa xarxa de la societat actual, sobretot la urbana i industrial.

Déu és entre nosaltres i tanmateix cal cercar-lo. Qui es creu haver-lo ja trobat n'està encara molt lluny, d'Ell. Des del punt que Íñigo va tenir el primer encontre amb el Senyor, no parà mai més de cercar-lo. Hem de buscar Déu, perquè, tot i que és en totes les cruïlles de la vida, el nostre cor no és sempre transparent a la seva presència. Cal, doncs, descobrir el Déu-amb-nosaltres mitjançant el canvi constant d'actituds i comportaments. Cercar Déu és una crida a la conversió. I, encara, s'ha de cercar el Déu present perquè ultrapassa les idees que ens en fem, els projectes elaborats per respondre a les seves interpel·lacions i fins i tot els reeiximents del compromís cristià. Cal estar sempre disposats a anar més enllà del punt assolit en el seguiment del Crist, altrament totes les coses esdevenen ídols encobridors del veritable rostre de Déu. Cal transcendir sempre totes les realitats amb les quals treballem pel Regne de Déu per tal de recolzar-nos últimament i únicament en Ell.

Un missatge meravellós d'esperança: Déu no és lluny de nosaltres, és enmig de la nostra vida moguda i sovint desconcertant. Una crida que mai no emmudeix: cal cercar-lo tot canviant el nostre cor, no identificant Déu amb cap dels nostres fets o idees i superant-los contínuament.

En Ignasi, Déu i l'home esdevingueren una experiència inseparable, única. «Ajudar les ànimes» fou la traducció del seu desig de servir el Senyor. I aquesta mística del servei transfigurà l'acció d'un home singularment actiu i marcat per l'anhel de fer coses grans. Així, dues tensions es desferen d'un cop: d'una banda, la tensió entre la fidelitat a Déu i la tasca a favor dels homes; d'altra, la tensió entre el pes interior necessari per a una vida veritablement humana i l'acció exigida per a transformar el món.

Es poden realitzar les coses més espectaculars i generoses sense amor. I totes aquestes coses, fetes sense amor, no valen res. Calia, però, rescatar l'acció. En aquesta línia, Ignasi esdevingué un profeta singular. Aconseguí unir en la seva existència l'amor a Déu i a l'home, i assolí la transformació de l'activitat (viatges, estudis, relacions humanes, acció apostòlica...) en servei a l'home i treball pel Regne de Déu. La «major glòria de Déu» és el «major bé universal».